Inledning

“Dit där Gudens namn var ristat kommo de äldre för sin sista andakt, innan avgrundens sista skalv lät kännas längs Takéas fulla längd.

Och de tvenne visste att Igriks kamp var till ända, fast hans sista ramaskri skulle ljuda många år ännu.

Så lyder Uljanas 56:e katek.”

“Nu borde man nog snart kunna se land, eller vad tror ni?”

Regin slutade läsa i den tjocka luntan han höll i och betraktade utan att svara mannen som just tilltalat honom. Han var kort, kanske högst 150 cm lång, hade rött krulligt axellångt hår och en liten snirklig mustasch som gav honom ett finurligt utseende. Hans hesa röst fick honom att låta som om han led av början till någon luftvägssjukdom, men han gav ändå intryck av att vara vid god vigör.

Han ser inte ut att vara mycket för världen, men han får duga, tänkte Regin och sade till svar “Regin var namnet, och ni är?”

“Argeir, musikant,” sade den kortvuxne mannen. “Säg mig, brukar ni alltid svara med en motfråga?” fortsatte han och mötte den skäggige mannens blick. Han såg ut som någon som haft ett alltför hektiskt liv som gjort honom åldrad i förtid. Hans vilda och toviga gråa hår fick det dessutom att verka som om han just vaknat, vilket var ungefär så långt från sanningen man kunde komma. Faktum var att han sovit extremt lite den senaste tiden.

“Enligt mina beräkningar tar det fortfarande en eller två dagar innan vi siktar det nya landet,” sade Regin. “Säg mig, hör ni till de otaliga lycksökare som lockats av löften om guld och rikedomar i Takéa, eller är ni bara alltför eftersökt i Lotrike för att våga stanna?” fortsatte han och lutade sej bekvämt mot relingen som om han ville visa hur obesvärad han var av skeppets rullande gång. Vinden hade friskat i rejält under den korta stund de pratat med varandra och himlen hade redan fått en mörkare ton.

Takéa?sade Argeir frågande.

”Kontinenten kallas så av det gamla folket. Alltså de som bodde där innan de Erboriska folken koloniserade den för ungefär 500 år sedan,svarade Regin med ett röstläge som han normalt reserverade för de tillfällen han undervisade oinvigda i Kharashs läror.

Ni verkar i sanning lärd,smickrade Argeir honom. ”Vad har ni själv för skäl till att göra en sådan här lång och riskabel resa? Ni är väl inte bara på jakt efter en ny bok att läsa?fortsatte han och betraktade den tjocka luntan i Regins hand.

Den gamle mannen dröjde en aning med sitt svar och lät blicken svepa längs den nu knappt skönjbara horisonten. En så harmlös filur kan ju knappast vara en av Soghars hantlangare tänkte han och sade tyst ”Är ni bekant med legenden om Kharashs återkomst?”

Nej, inte direkt,sade Argeir nyfiket.

”Jag är hans siste följeslagare,fortsatte Regin med en röst som knappt var mer än en viskning, öch min uppgift är att förbereda hans återkomst.”

”Här, på Takéa?sade Argeir tvivlande.

Älla tecken tyder på det, och de som följer honom kommer att belönas rikligt, både i detta liv och efter det!”

“Vilken fåne!” tänkte Argeir för sig själv. “Honom kan jag ha nytta av”.

Kapitel 1

Byn Byn och första predikan

Land i sikte!”

Utkikens rop sände en våg av lättnad genom besättningen. Stormen hade fått dem ur kurs och provianten var på upphällningen efter många veckors resa, så både besättning och passagerare hade blivit alltmer otåliga och oroliga. Men nu fylldes alla med tillförsikt och förväntan.

Man satte kurs längs med kusten västerut och letade efter en lämplig plats för att proviantera och fylla på färskvatten. Snart nog siktades en liten fiskeby och det beslutades att ankra upp utanför den.

Det ska bli spännande att träffa lokalbefolkningen,sade Argeir, som stod och pratade med Regin. Under de gångna dagarna hade de samtalat en del med varandra, eftersom det inte funnits mycket annat att göra där de satt under däck medan båten red ut stormen.

”Jo, och jag hoppas att det kanske kan bli läge att få tala till dem om Kharashs läror med,sade Regin och lät en smula ivrig på rösten, vilket bröt av lite mot hans vanliga lugna, metodiska sätt att vara.

Då kanske man kan förena nytta med nöje och underhålla dem med lite musik,sade Argeir och fingrade ivrigt på en vackert snidad flöjt som Regin noterat brukade hänga från hans packning.

”Kanske,sade Regin. ”Jag tror nog att ditt flöjtande skulle kunna gå hem hos bönderna, förutsatt att du verkligen kan ditt instrument alltså”, rundade han av med ett lite retsamt tonfall.

Självklart!svarade Argeir rappt. Det fanns en tid då min musik värderades högt över hela Erborien. Då blev det mycket resande minsann, och många glada festkvällar, både bland vanligt folk och adel!”

Så vad hände sedan? Varför lämnade du allt detta för att resa hit?”

Nu var det Argeirs tur att dröja med ett svar. Efter en stunds tystnad förde han istället in Regin på ämnet predikan, och fann snabbt att Regin villigt diskuterade retorikens alla konster och hur en ordentlig predikan bäst bör utföras. De talade mycket och länge om detta, ända tills båten ankrat upp och det blev dags att ta sig in till land.

När de klev ur den lilla jollen som fört dem i land var båtens kapten redan inbegripen i en livlig diskussion med några bybor, som nyfiket kommit ut till fiskebryggorna för att se vilka nykomlingarna var. Att döma av deras miner var det inte så vanligt att större skepp ankrade upp utanför den lilla byn.

Ett tiotal man ur besättningen stod avvaktande en liten bit från kaptenen och inväntade order angående provianteringen. När Regin och Argeir gick förbi dem i riktning mot fasta marken varnade en av sjömännen dem för att försvinna för långt om de ville vara säkra på att inte missa skeppet när det seglade vidare. De nickade till svar och gick vidare mot det som verkade vara huvudgatan, om man nu kunde kalla den så. Byn var nämligen inte större än att den inrymde kanske ett trettiotal familjer innanför de enkla stockpallissaderna, som mest verkade vara till för att hålla nattens vilda djur borta.

Där ser det ut som något slags värdshus,sade Argeir och styrde in Regins steg i riktning mot ett rangligt stockhus. "En kall öl att skölja ner 'havs-dammet' med skulle sannerligen inte sitta fel nu!"

Nej, det vore inte dumt alls!sade Regin och studerade skylten över dörren. Byns värdshus! Har inte byn något namn egentligen? Vore liksom trevligt att kunna sätta ett namn till platsen man kommit till!"

Tja, du vet hur det är på landet,svarade Argeir med ett skämtsamt tonfall. Folk reser inte så långt och då är hemma helt enkelt Byn!"

Låter som att folket här skulle behöva komma ut lite oftare och se sig om isåfall,sade Regin syrligt. Man får hoppas att de trots det vet någonting om resten av kontinenten, eller åtminstone om riket de lyder under. Vi behöver orientera oss lite för att veta vart vi bör ta oss när vi är klara med den här byn."

Då tänker du inte återvända till båten när den seglar vidare menar du?"

"Vi, menar du väl? Eller har du ångrat dej och vill inte följa med längre?"

"Eh, jo, det låter ju onekligen frestande med alla de där belöningarna man skulle få,skrattade Argeir. Så självklart är jag med! Sen är ju inte lite sällskap helt fel heller när man ska utforska nya kontinenter,fortsatte han med ett lätt ironiskt tonfall.

Nej, det är ju klart,suckade Regin. Men låt oss nu kliva in och få i oss den där ölen innan jag törstar ihjäl!"

Inne i det lilla värdshuset var stämningen redan uppsluppen, trots den tidiga timmen. De två resenärerna fann sig snart ett ledigt bord i ett hörn och satte sig att betrakta gästerna i väntan på att bli serverade.

Väggarna i salen var gjorda av grovt tillyxade stockar, och var bristfälligt tätade. Större delen av året var det förmodligen tillräckligt, för klimatet här var betydligt varmare än det nordliga frusna klimat Regin och Argeir var vana vid. Men det märktes ändå att det var långt in på senhösten, för när mörkret föll sjönk temperaturen märkbart mer än vad som var riktigt behagligt. Därför välkomnade Regin brasan, som just höll på att tändas i den lilla eldstaden i rummets mitt. Den kortvuxne man som med van hand hanterade flintan och stålet hade kraftiga muskulösa överarmar och fårade anletsdrag, som fick en att undra om det nu ganska trivsamma lilla värdshuset sett betydligt hårdare tider än det trygga lugn som verkade råda nu.

“Måste vara värden,” konstaterade Regin för sig själv när mannen sedan vände sig om och ropade åt en servitris att se till de nya gästerna. De andra gästerna verkade mest utgöras av bönder eller fiskare, som satt utspridda i små grupper i salen. Regin misstänkte att det måste vara något slags helgdag i byn, med tanke på antalet gäster som redan anlänt. Det var en tanke han gladde sig åt, för han hade bestämt sig för att försöka få ihop en liten åhörarskara att tala till redan denna kväll. Han hade redan börjat fundera på vad han skulle säga till dem.

Men nu när han satt och funderade kring detta, i någorlunda trygghet för första gången på flera månader, så insåg han plötsligt hur muskler och leder ömmade som om han spänt sig oavbrutet under lång tid. När han blev medveten om detta, och äntligen tillät sig att slappna av en aning, började tröttheten ta ut sin rätt och han började bli riktigt sömnig. Tanken på något varmt att dricka och en mjuk säng började plötsligt kännas riktigt oemotståndlig.

Han började undra om inte predikan kunde vänta tills de vilat upp sig lite och kommit till en av de större städerna. Trots allt, vad gjorde en liten by med ett trettiotal familjer för skillnad mot Soghar och hans anhängare?

“Ni måste ha kommit med skeppet som alla talar om!” Regin ryckte till när han hörde den späda kvinnorösten alldeles intill honom och höjde blicken för att möta hennes. En ung kvinna, kanske i sextonårsåldern, stod bredvid dem med en uppfordrande uppsyn blandad med nyfikenhet. Han förbannade sig själv för att han släppt på vaksamheten och tillåtit sig att slöa till. Blixtsnabbt var han återigen klarvaken och kastade de senaste tankarna han haft åt sidan innan han svarade henne vänligt men bestämt. “Det är alldeles riktigt, och jag antar att ni är värdshusvärdens dotter och på väg att servera oss varsin kall öl och en saftig stek just nu?”

Svaret fick henne att glömma sin nyfikenhet för ett ögonblick och falla tillbaka i sin roll som servitris. “Javisst, Merrion var namnet. Ska bli Herrn!” sa hon och hade redan börjat röra sig i riktning mot dörren som Regin förmodade ledde till köket. Under tiden satt Argeir och betraktade det hela intresserat. Han hade också dåsat till en aning i värmen, men konstaterade nu lite förundrat att Regin tycktes ha en förmåga att skärpa till sin mörka röst och spänna blicken i dem han pratade med, på ett sätt som fick folk att glömma sina egna föresatser och vekna märkbart. Trots att orden han använde egentligen inte var så märkvärdiga, så verkade han vara något av en naturbegåvning på att hantera människor. Inte undra på att han blev, vad var det nu han kallade det, Profet! Argeir insåg att han inte riktigt visste vad som skilde en profet från en vanlig munk, men han konstaterade förnöjt att Regin’s konster inte hade bitit på honom själv, hittills iallafall. Och om de skulle visa sig göra det så hade han nog några egna tricks att ta till.

Efter bara några ögonblick var Merrion tillbaka med den efterlängtade ölen. Knappt hade hon ställt ifrån sig stopen förrän hon, med återvunnen nyfikenhet sade, “Har ni kommit hela vägen från Erborien? Ni måste ha massor med spännande saker att berätta därifrån! Jag tror säkert att alla här håller på att spricka av förväntan om att få höra vad som händer i den gamla världen!”

Den gamla världen, det är alltså så folk här uppfattar den, konstaterade Argeir alltmedan Merrion fortsatte prata vidare med sådan iver att Regin knappt gavs tid att svara.

“Lugn! Lugn!” sade Regin till sist och förmådde att få henne att lugna sig lite. “Allt har sin tid, och nu är tid att äta och dricka, men om din far tillåter så har jag inget emot att berätta om händelser och dåd i Erborien. Mycket har hänt där på sistone och en del av det sträcker sig kanske rentav till att vara av större vikt för er här i byn än att bara vara lustiga historier om äventyr och krig på andra kontinenter, så spring och fråga din far om han kan bereda stämning för en berättarstund om ett par timmar, så ska vi se vad som händer!”

Merrion var inte sen att lyda och medan steken serverades och åts strömmade alltfler av byborna in i värdshuset, tills det till slut var alldeles fullt med folk i salen. Ett fåtal från skeppet hade även hittat hit, vilket tydde på att skeppet fortfarande var i färd med att provianteras. Långsamt spreds ryktet att nyheter och berättelser från Erborien var att vänta och när de förfriskat sig ytterligare en stund tycktes Regin ha bestämt sig för att den rätta stunden var inne, för han reste sig plötsligt och stegade fram till en upphöjd plats som troligtvis var ämnad för just gyckelspel och berättande. Gradvis insåg besökarna vad som var på gång och tystnaden spred sig långsamt över salen. Argeir satt även han spänt och undrade vad för historier Regin hade att berätta och om han redan skulle känna till dem.

Så klev Regin upp på scenen och äskade tystnad. Argeir tyckte nästan att hans hår verkade ännu vildare nu än vanligt, som för att förstärka stämningen ytterligare och matcha den skarpa blick med vilken han synade folket framför sig när han lät blicken svepa över salen. Så började han till slut tala med en mörk mäktig stämma.

“Mycket har hänt bland Erboriens många folk som är värt att berätta, men den historia jag tänkte berätta för er ikväll blandar både nytt och gammalt. Den utspelar sig en halv värld bort, men ändock kan den ha betydelse för väl och ve även här på denna plats där vi sitter nu, så tag er i akt gott folk och lyss noga till vad jag har att säga!”

Folket i salen skruvade otåligt och spänt på sig inför vad som skulle komma. Regin lät orden sjunka in några ögonblick innan han fortsatte tala.

“För nästan fyrahundra år sedan vandrade guden Kharash bland de människolika raserna på jorden. Kharash hör till de gudar som brukar kallas de yngre gudarna, son till Bergion, livets gud, vars avkomma anförtroddes att vaka över naturen och livet som lever i den. I mötet med de dödliga tog sig Kharash många olika gestalter, men ofta föredrog han björnens form, en form som symboliserade styrka, men även harmoni med naturen. Han var till sin natur mycket fredlig, men när han väl blev retad kunde han bli mycket vred, liksom björnhonan när man hotar dess små. En dag då Kharash vandrade i skogen, i skepnad av just en björn, råkade han möta den onde Soghar.

Soghar hörde också till Bergions avkomma, men av de goda egenskaper Kharash föddes med hade han intet. Han drevs istället av avund och maktbegär. Soghar var en gud som även han stod för kraft och styrka, men den sortens styrka som man vinner ur list och förräderi. Soghar hatade Kharash innerligt och det fanns inget annat alternativ för dem än att gå i kamp med varandra. Öppen strid mellan gudar är något som mycket sällan inträffar, kanske för att de vet att deras väldiga krafter kan hota hela skapelsen om de släpps lösa okontrollerat. Därför fick stridens väldighet själva jorden att rämna och de båda gudarna föll, ännu kämpande, ner i underjorden. Det enda som blev kvar var en profetia. Profetian om Kharashs återkomst.

Länge har Kharashs munkar studerat skrifterna, och tack vare det har man till slut fått en ganska god kännedom om vad som måste vara uppfyllt för att han åter skall uppstå i ny gestalt och leda de sina mot det fördolda landet Trodgiai, ett land som flödar över av naturens gåvor och rikedomar. Ett land där de utvalda ska leva vid Gudens sida. Men tiden börjar bli knapp, ty även Soghars präster samlar undersåtar i syfte att bereda väg för sin gud.”

Folket i den lilla salen satt som trollbundna och lyssnade. Dramatiken i talet förstärktes ytterligare av det faktum att mörkret fallit utanför, samtidigt som skuggorna från den lilla brasan i salens mitt skapade en trolsk stämning. Trots att Argeir inte var lika imponerad som byborna så insåg han ändå att Regin var en oerhört duktig och karismatisk talare. Därför blev Argeir lite förvånad när han plötsligt hörde en röst fråga, “Men vad har det med oss att göra? Varför skulle vi bry oss om just den här guden?”

Regin dröjde en aning med sitt svar, på det sätt som var karakteristiskt för honom när han ville skapa lite extra tyngd åt vad han sade. När han till slut talade, gjorde han det med en knivskarp röst som fångade deras uppmärksamhet som i ett skruvstäd.

“Därför att det bara är en tidsfråga innan Soghars anhängare inser att Kharashs ankomst kommer att ske här i Takéa. När de inser det kommer de att göra allt de kan för att förhindra att det sker, och när de väl har fått upp ögonen för Takéa kommer de att sprida sitt eget budskap. Och Soghars präster motsätter man sig inte lättvindigt.” Regin spände blicken i bybon som ställt frågan, “Hade du frågat dem vad du just frågat mig så hade du nog brunnit på bål före midnatt för din trotsighet!” Han kunde se att bybon fick något förskräckt i blicken, som om han ångrade att han någonsin ställt frågan. Regin utnyttjade tystnaden och fortsatte snabbt, “Det är inte omöjligt att de redan är här! De kan också ha sett tecknen som fick mig att resa hit. I så fall finns ingen tid att förlora!”

“Det skulle aldrig kungen av Smyrn tillåta!” Rösten kom från en annan bybo i salens bortre ände. “Arwendor har instiftat religionsfrihet för alla. Det är envars sak att själv välja sin tro i Smyrn och ingen, vare sig Soghars anhängare eller du kan tvinga på oss en tro vi inte vill ha!”

I ett slag var det som om en förtrollning brutits. Ett sorl växte hastigt när röster höjdes för att ropa till bifall eller uppmana till eftertanke. Medan Regin insåg att det plötsligt blivit omöjligt att göra sig hörd mer tyckte han sig plötsligt se i ögonvrån hur en skugga slank ut genom värdshusdörren. Blixtsnabbt försökte han dra sig till minnes vem som suttit i närheten av dörren. Var det inte någon från skeppet som saknades? Visst hade en liten krum figur iklädd en grå kappa suttit vid bardisken alldeles intill dörren, eller inbillade han sig? Han hoppade ner från scenen och försökte desperat pressa sig igenom massan av högljutt argumenterande människor. En del var nästan på gränsen till att börja slåss och ingen verkade vilja flytta på sig.

Plötsligt fick han en kraftig knuff någonstans ifrån. Han for handlöst in i två män som hötte med nävarna och nästan skrek till varandra. När han försökte återfå balansen kände han ett kraftigt slag i bakhuvudet. Sedan svartnade det för ögonen på honom.

Det första Regin såg när han slog upp ögonen var rader av långa grovhuggna plankor. Det tog ett tag innan han kom till sans nog för att inse att han låg och tittade upp i taket. Han verkade befinna sig i en enkel träsäng i ett litet rum endast möblerat med två små träsängar och ett litet bord där det stod en oljelampa och brann...och så packning! Den andra sängen var belamrad med väskor och utrustning. Det tog Regin ytterligare några sekunder innan han kände igen sin egen slitna ryggsäck och vandringsstav bland sakerna. Han låg ett tag och försökte dra sig till minnes vad som egentligen hände, kämpandes mot en bultande huvudvärk som envist försökte skingra hans koncentration, när dörren öppnades och Argeir klev in.

“Hej där din gamle spjuver, är det dags att vakna nu?” skrattade Argeir medan han stängde dörren bakom sig.

“Hur länge har jag varit borta?” frågade Regin matt medan han reste sig upp på armbågen.

“Ungefär fyra timmar,“ fick han till svar. “Du ställde verkligen till med en jäkla röra därnere,” fortsatte han medan han satte sig på sängkanten. “Halva byn tycker att man måste göra någonting, medan andra halvan motsätter sig både Sohgars hantlangare och dig! Enligt värden kan du skatta dig lycklig att han tog hand om dig, för det fanns även de som ville göra mindre trevliga saker med dig."

Regin sjönk uppgivet tillbaka ner i sängen. "Sa värden något mer av värde," frågade han trött.

"Jag passade på att ta reda på en del eftersom du nämnde att vi behöver orientera oss om Takéa innan vi far vidare. Värden hade rest runt en del innan han slog sig ner här, så han visste en del, men för att få tag i kartor och mer detaljerad information får vi dock ta oss till någon av de större städerna. Närmast till hands ligger nog staden Nynn, som dessutom är en av städerna som grundades av ett av det gamla folket."

"Det gamla folket?" sade Regin intresserat.

"Som du antydde första gången vi talade med varandra så var inte Takéa helt obebott innan kolonisationen. Ett folk som kallar sig själva för Kazorerna bodde redan här och hade uppfört ett flertal mindre städer, mest bestående av tempelliknande byggnader och enklare boningshus. Trots det så ger tydligen de tempelbyggnaderna prov på en imponerande arkitektur. Hursomhelst så är det ingen som riktigt vet hur länge de har bott här, kanske tiotusentals år. Själva är de mycket förtegna och håller sig mest på sin egen kant. Men vad som är viktigare för oss är att man kan köpa kartor i Nynn. Tills vi får tag i kartor så har jag tagit reda på lite preliminär information. Vi befinner oss i riket Smyrn. Huvudstaden ligger cirka fem dagsmarscher norr om Nynn, fågelvägen. Öster om Smyrn ligger Lebendien, som för övrigt nyligen legat i krig med Smyrn. Fred slöts dock överraskande mellan länderna efter att Lebendien intagit staden Skarn, även kallad tjuvarnas stad, som ligger något tiotal dagsmarscher österut längs kusten. Detta trots att Smyrns arméer var i stort sett intakta. En del rykten viskar om att Kazorerna skulle haft något med det att göra, vilket enligt värden låter underligt med tanke på att de så sällan blandar sig i de nya folkens göranden. Nordost om Smyrn ligger Ronodarien bortom de karga Komordabergen och i norr har vi Nordia, som är det senast koloniserade av länderna i Takéa och bortsett från huvudstaden mest består av enklare nybyggarbyar. Sedan ska det finnas ytterligare ett rike långt bort i nordost, Fanmar eller något i den stilen. Nu vet inte jag hur mycket allt det här hjälper eftersom jag inte har någon aning om hur du tänkt hitta den där återkomstplatsen du pratar om, men det är iallafall något att utgå ifrån. Dessutom föreslog värden att det nog kan vara oklokt att dröja här för länge, för han har aldrig sett byborna så upprörda förr. Därför bör vi fundera på avfärd ganska snart menar han. Jag samlade förresten ihop vår utrustning från skeppet innan det for."

"Så det har åkt nu," konstaterade Regin. "Ja, du har sannerligen inte legat på latsidan. Bara så underlig reaktion jag fick från byborna.” Regin satte sig upp i sängen med en uppgiven min. “I vanliga fall skulle de ha svalt min predikan med hull och hår. Jag hade dem ju i min hand, men så spårade allting ur, nästan som i ett trollslag! Jag undrar...”

“Ja?” sade Argeir. “Vadå?”

“Nej, det var nog ingenting. Låt oss följa värdens råd och ge oss av till Nynn snarast,” sade han och reste sig för att syna packningen. Argeir noterade en modlöshet hos Regin som han inte sett förut, både i hans röst och hans rörelser. Han insåg att utgången av predikan måste ha varit ett svårt slag för honom och undrade för sig själv vad Regin egentligen gått igenom de senaste månaderna för att tappa modet så. “Nästa gång måste bli en total framgång, om jag så själv måste se till det, annars kanske han ger upp,” tänkte Argeir. “Och vilken nytta skulle han vara för mig då?” Han satt tyst för sig själv och funderade på hur han skulle kunna åstadkomma det, medan Regin fortsatte att gräva i packningen. Plötsligt spred sig ett leende över hans läppar. “Givetvis! Så uppenbart!” utbrast han plötsligt.

“Va?” sade Regin förvånat, rotandes i sin ryggsäck.

“Eh, jo, vi behöver proviant för ungefär en veckas resa,” fyllde Argeir snabbt i när han insåg att han talat högt.

Kapitel 2

Vägen till Nynn

Det hade knappt börjat ljusna när Regin och Argeir påbörjade vandringen mot Nynn. Värden hade försett dem med proviant för ett par tre dagar och visat dem till vägen mot Nynn. “Bara något mer än en dagsmarsch,” hade han sagt om sträckan de hade att gå. “Det är nog klokt att undvika att tvingas övernatta under bar himmel om det går. Det är i och för sig fredliga tider nu, men några av jägarna har nyligen sett till spår efter djur de inte känner igen. Det är troligtvis ingenting att oroa sig för men det skadar inte att vara försiktig ändå.” Värdens ord ekade i Regins huvud och han höll ett vaksamt öga på terrängen, fast besluten att inte låta någon eller någonting överrumpla dem där de vandrade fram. Vägen bestod av hårdpackad lera, men verkade vara dåligt underhållen. Här och var hade naturen börjat sin långsamma kamp för att ta tillbaka det den förlorat när vägen en gång anlades. När de började gå kunde de se havet på vänster sida, men snart svängde vägen inåt landet såpass att man förlorade det ur sikte. I övrigt var de omgivna av lätt kuperade ängar där konturerna av enstaka gårdar syntes som silhuetter mot gryningshimlen, vilken var grå av regntunga moln som såg ut att vänta på bästa möjliga tillfälle att blöta ner eventuella resenärer.

De vandrade vidare i tystnad och Regin hoppades att de skulle hinna till Nynn innan regnet började falla, något som för tillfället dock inte verkade så troligt. Långsamt blev terrängen mer trädbevuxen och de böljande kullarna gav plats för spetsiga klippformationer.

Till slut började det närma sig lunchtid och de hade fortfarande inte mött någon enda resenär. Regin misstänkte att förklaringen var att man föredrog att färdas till sjöss snarare än att nyttja de undermåligt underhållna vägarna, vilket passade honom alldeles utmärkt då han för tillfället föredrog att dra till sig så lite uppmärksamhet som möjligt. Åtminstone tills han visste mer om huruvida Soghars anhängare redan fanns på Takéa eller inte.

“Det är fortfarande en sak jag inte riktigt har klart för mig,” sade Argeir till slut.

“Ja?” svarade Regin utan att ta blicken från den omgivande terrängen.

“Jo, hur väntar du dig egentligen få reda på vart vi ska färdas? Att vi ska till Nynn verkar ju uppenbarligen vara ett smart drag, men sedan? Ska vi bara vandra runt och hoppas att vi snubblar över den där gudens återkomstplats?”

“Det finns effektivare sätt,” svarade Regin kort.

“Ja, och de är?”

“För ungefär tre månader sedan var jag på resa i södra Kirisien när jag fick möjlighet att tala med ett orakel. Det gjorde ett antal spådomar om min framtid. Först verkade de mycket svårbegripliga, men när jag återvände till mitt kloster visade det sig att det brutalt överfallits och jämnats med marken. Efter det föll några bitar långsamt på plats och jag insåg att några av spådomarna innebar att jag måste ta mig hit till Takéa för att finna gudens återkomstplats. Oraklet sade bland annat någonting om vad det kallade en 'katek'. Närmare bestämt 'Uljanas 56'e katek'. Det verkar vara något slags verssamling, men tyvärr vet jag inte var den skulle finnas. Från vad oraklet sade till mig lyckades jag dock sluta mig till att Uljanas katek har någonting med Kharashs återkomst att göra. Oraklets övriga spådomar är dock fortfarande lite oklara, men med en bra karta och lite mer kunskap om Takéa räknar jag med att vi ska kunna ta reda på hur vi ska fortsätta sökandet. Och skulle inte det räcka finns det dessutom andra metoder att ta till."

"Du tycks lita rätt mycket på flummiga tecken och spådomar," sade Argeir med ett retsamt leende. "Men så länge det funkar för dig så..."

Regin såg en aning förgrymmad ut, men kom av sig innan han hann svara, för i det ögonblicket öppnade sig skyarna till slut och gjorde dem genomvåta på bara några ögonblick.

"Det här var ju typiskt!" sade han istället när han kommit över sin förvåning. "Vi måste hitta någonstans där vi kan ta skydd för regnet, annars kommer vi att rinna bort innan vi når Nynn!"

"Ser det inte ut som något slags stenformation där borta?" sade Argeir och pekade mot en kulle en bit bort från vägen något hundratal meter längre fram.

"Var då?" sade Regin och spanade förgäves genom den alltmer tilltagande regnridån.

"Följ mig!" sade Argeir och tog täten in i den glesa skogsvegetationen. Regin ryckte på axlarna och följde sedan efter honom.

"Fantastiskt bra väder den här kontinenten har att bjuda på," grymtade han medan de gick den sista biten fram till kullen. Trots att regnet begränsade sikten till kanske ett femtiotal meter kunde de nu se ett antal mörka silhuetter mot den regniga bakgrunden.

När de kommit en bit uppför kullen kunde de till slut se att stenformationen bestod av ett antal avlånga resta stenblock i en ellips runt något som såg ut som ett litet hus byggt av ännu fler resta stenblock med stora platta stenblock som tak. Byggnaden var halvt nedsänkt i kullens topp och när de gick runt den blev de varse en öppning spärrad av en stor stenbumling någon meter in.

Det var inte mycket till skydd, men med lite besvär lyckades de krångla in både sig själva och packningen i den lilla öppningen så de åtminstone slapp att känna regnets hamrande mot deras blöta kroppar.

Till en början satt de bara där och huttrade, glada att ha kommit ur vägen från regnet. Långsamt blev dock Regin medveten om att Argeir verkade ha stelnat till, med en antydan till skräck i hans ansikte.

"Vad är det som är fel?" frågade han.

"Hör du?" sade Argeir viskande.

"Vad då?" sade Regin och lyssnade intensivt, men lyckades bara höra regnets jämna forsande.

Då! Plötsligt! Ett svagt ylande ljud lyckades nätt och jämnt tränga sig igenom regnmattan.

"Vargar," konstaterade han kort.

"Kan det vara de som..." började Argeir, men avbröts av Regins skarpa stämma, "Gör dig inte dum! En jägare skulle känna igen vargspår om han såg dem! Det är inget att oroa sig för. Tvärtom kan vi nog känna oss lite lugnare än annars, för det betyder att de eventuella okända djuren antingen är ofarliga, eller så är de inte här nu, för då skulle vargarna ha hållit sig undan."

"Men, vargar är väl illa nog? Tänk om de hittar oss!"

"Tvärtemot vad många tror så är vargar i stort sett ofarliga för människor. Vi är för stora och tillhör inte deras naturliga bytesdjur." Regin fick plötsligt något mässande över sitt röstläge, som om han förklarat det många gånger förr för mindre vetande. "Om vi inte provocerar dem så finns det ingenting att oroa sig för."

"Det skulle ändå känts bättre om vi inte hört några läten alls från skogen," grymtade Argeir tjurigt.

"Lita på mig, det finns ingen anledning att oroa sig. Jag tror istället vi gör bäst i att försöka äta och vila lite nu så vi orkar fortsätta ända till Nynn när det slutat regna. Den här sortens skyfall brukar inte hålla i sig så länge, så med lite tur borde vi snart kunna vara på väg igen."

Argeir fogade sig motvilligt och snart hade de grävt fram lite av provianten ur packningen. De hade hunnit ta skydd i tid, så packningen var fortfarande torr, vilket alltid var något.

Så satt de då där småhuttrandes och tuggandes på färdkosten, lite bröd och saltat kött, medan regnet blötte ner naturen allt mer runtomkring dem.

Under lång stund satt de kvar så, lyssnandes på regnet, tills Regin slutligen noterade att Argeir fortfarande såg fundersam ut, som om han letade efter någon outtalad fråga.

"Vad är det?" frågade han honom till sist.

Argeir tittade förvånat upp, verkade samla sina tankar och sade sedan, "Men om de ändå känner sig provocerade? Vargarna menar jag. Eller om de inte är vargar? Hur ska vi försvara oss mot dem då?"

“Du har alltså ingenting att försvara dig med?” sade Regin förvånat. “Och ändå har du tänkt resa tvärs över kontinenten?”

“Jag brukar klara mig rätt bra ändå.” sade Argeir och fick något mystiskt i blicken. “Ingen brukar vilja en enkel musikant något ont, men vilda djur har jag aldrig stött på förut.

“Vi får se till att skaffa dig någonting när vi kommer till Nynn,” sade Regin och betraktade tankfullt sluttningen framför dem.

“Jag tycker mig förresten märka att regnet börjar avta nu,” sade han efter ett tag. “Med lite tur borde vi nog kunna ge oss av igen ganska snart.”

Träden nedanför kullen var fortfarande otydliga bakom regnridån och Argeir undrade hur Regin kunde se att regnet höll på att avta. Såvitt han kunde se regnade det ungefär lika intensivt som tidigare. Dessutom tyckte han sig se rörelser bland träden, vilket började göra honom nervös. Han önskade nästan att ylandet skulle börja igen så de åtminstone kunde höra var vargarna var, men de tycktes ha tystnat nu.

“Borde vi inte försöka ta oss in i stenbyggnaden och se om där finns något intressant?” frågade han plötsligt. Regin insåg lite lätt roat att Argeir verkade ha en tendens att byta ämne mycket oftare än vad han själv var van vid. Trots att han var duktig på att hantera människor och såg en viss stolthet i att han ofta kunde läsa deras personlighet och avsikter ganska lätt från deras beteende så blev han av någon anledning inte riktigt klok på Argeir.

“Stenbyggnaden är troligtvis en gravplats,” svarade han och fortsatte sedan, ”Jag misstänker att den måste vara anlagd av det gamla folket, för stenarna ser ganska eroderade ut. Jag skulle tro att de har stått här flera tusen år minst. Dock så tror jag vi har mycket små möjligheter att ta oss in i den, för stenblocken lär väga flera ton vardera.”

“Vi kanske kan gräva oss in under dem?” sade Argeir ivrigt.

“Med vadå? Och var det inte du som var orolig för vargarna? Jag tror vi gör bäst i att fortsätta så snart vi kan istället för att slösa bort tid på något som ändå inte kommer att ge någonting.”

“Ja du kanske har rätt,” sade Argeir, “men tänk om där finns en skatt! Begravde inte de gamla folken sina döda med skatter?”

“De är tydligen duktiga hantverkare och kazorsmycken är mycket eftertraktade sägs det. Men jag tycker inte att det är rätt att bryta sig in i gamla gravplatser om man inte har en mycket god anledning till det, och skattletning är knappast en god anledning!” sade han med skärpa i rösten. “Dessutom, tror du inte att någon redan har plundrat graven om där nu en gång fanns något av värde? Folk har ju ändå bott här i över femhundra år och den är inte direkt dold.”

“Tja, det har du säkert rätt i,” sade Argeir och återgick till sitt vanliga, något lugnare jag.

När de återigen tystnade, insåg även Argeir att regnet hade mattats en del. De var fortfarande blöta, men han kände sig ändå mer lockad att fortsätta vandringen så snart regnet slutat, än att försöka göra upp en eld och därigenom riskera att inte hinna till Nynn före mörkrets inbrott.

Så snart regnet övergått till att bara dugga lätt lämnade de sitt skydd och började gå nerför sluttningen tillbaka mot vägen. Luften var nu märkbart kvav och fuktig och dimslöjor låg i sänkorna och skapade en nästan magisk stämning. “Nästan som man föreställt sig hur det skulle vara att utforska en ny värld,” tänkte Argeir nöjt. “Det här kommer att bli ett äventyr att minnas!”

Argeirs entusiasm dämpades dock något när de nådde vägen. Den hade som i ett slag förvandlats till en lerig sörja under skyfallet och det verkade nätt och jämnt som en fördel att gå på den jämfört med att vandra rakt genom skogen. Regin stegade dock utan att tveka ut i gyttjan och manade Argeir att öka takten. Nu blev Argeir för första gången medveten om Regins grova vandringskängor. Kontrasten mellan dem och hans egna lätta promenadskor gjorde honom pinsamt medveten om hur ovan han var vid strapatser i naturen. Han bestämde sig för att inte låta Regin få nöjet att pika honom för det och noterade för sig själv att han skulle se till att vara väsentligt bättre förberedd när de så småningom lämnade Nynn.

De vandrade vidare i ett par timmar utan att säga så mycket till varandra. Argeir tycktes ha glömt sin tidigare oro för vargarna och gick mest och funderade över vad han behövde göra i Nynn, medan Regin outtröttligt fortsatte att hålla uppmärksamheten riktad mot eventuella faror i omgivningen. Långsamt lättade dimman och det började blåsa en frisk bris.

När de traskade fram i sörjan fick de så småningom syn på en vagn precis efter en vägkrök. Träden växte nu tätt på båda sidor om vägen så de var bara ett tjugotal meter ifrån den när de först fick syn på den. En häst stod spänd framför vagnen, men annars syntes inga levande varelser till.

“Halt!” hördes plötsligt en röst ropa från skogen. Regin ryckte till och höjde vandringsstaven som för att försvara sig. I förbigående lade han märke till att Argeir stod och nervöst fingrade på sin flöjt, nästan som om den gav något slags känsla av trygghet i avsaknad av ett vapen.

“Vilka är ni och vad har ni för ärende på Smyrns vägar?” fortsatte rösten och Regin tyckte sig ana en skepnad en bit in bland träden.

“Vi är blott fredliga resenärer på väg till Nynn!” ropade han till svar. “Mitt namn är Regin och det här är min följeslagare Argeir!” Argeir insåg en aning förvånat att han reagerade på att bli kallad ’följeslagare’, men lät det passera utan att avbryta. “Vi har varken vapen eller rikedomar, så här finns ingen anledning till aggression från någondera av oss,” fortsatte Regin.

“Vem är ni själv och varför lurpassar ni på gott folk i skogen såhär?”

Nu blev en kraftig manskropp synlig bland trädens skuggor. Det var tydligt att han höll i någon sorts vapen, men det gick inte riktigt att se vad. “Ni får ursäkta mig,” sade mannen och klev fram mot dem. Nu såg de att han var en grovhuggen man i femtioårsåldern. Hans kraftiga arbetarhänder höll ett till hälften sänkt armborst. “De här trakterna är inte så fredliga som de har varit. Jag har redan blivit hotad av rånare efter att vagnen körde fast på grund av regnet och jag ville inte ta några fler risker, speciellt inte när ni inte såg ut att komma från trakten runt Byn.”

Argeir drog roat på munnen när han lade märke till att mannen verkade betona ’Byn’ som om det faktiskt var själva namnet på byn, trots att han mest menat det som ett skämt när han föreslagit det till Regin tidigare.

“Rånare?” sade Regin. “Det förvånar mig. Vi har inte mött en enda människa sedan vi lämnade Byn, så det verkar ju inte direkt vara lönsamt att vara stråtrövare på de här vägarna.”

“Nog färdas folk här. Jag tror det kan ha varit det annalkande ovädret som gjorde att folk valt att inte vara ute på vägarna just idag, vilket verkar vara klokt med tanke på att jag verkar sitta ordentligt fast med min vagn. Ni tror inte att ni skulle kunna ge mig en hjälpande hand? I så fall kan ni få skjuts resten av vägen till Nynn om ni vill. Din följeslagare verkar åtminstone illa rustad att vara ute på vägarna i det här vädret,” sade han och kastade en diskret blick mot Argeirs skor.

“Det låter som ett utmärkt förslag,” svarade Regin.

“Gott! Jag har förresten inte presenterat mig. Mitt namn är Ergond och jag äger en av gårdarna norr om Byn. Jag är på väg till Nynn för att sälja några tunnor av mitt utsökta öl och införskaffa lite nya redskap till gården. Var kommer ni själva ifrån?” sade mannen samtidigt som han gick bort till sin vagn och lastade in armborstet vid kuskbocken.

“Vi är långväga resenärer från Erborien. Jag själv är munk i Kharashs lära och min vän här är en av Erboriens bästa musikanter.”

“Ser man på,” sade Ergond medan de började jobba med att knuffa loss vagnen. “Då finns det gott om möjligheter att tjäna en hacka i Nynn, speciellt om du är historieberättare med. Folket i Nynn älskar att få höra historier och nyheter från andra sidan havet.”

Med gemensamma krafter lyckades de till slut få loss vagnen och tog sedan plats i den, Regin vid Ergonds sida och Argeir sittandes på en av tunnorna i vagnen. När de väl fått upp vagnen ur den hålighet den fastnat i rullade den vidare ganska lätt. Ergond visade sig vara en mycket glad och vänlig bonde, hans hårdföra yttre till trots. “Ni kommer att älska Nynn,” fortsatte han glatt. “Det är en av de vackraste städer som någonsin byggts! Den vilar på bergssluttningen ner mot havet med den mest fantastiska utsikt man kan tänka sig, speciellt från de högre belägna delarna av staden. Bara torget, som sägs samla minst tiotusen åskådare när konungen håller sitt årliga tal till folket, är något alldeles enastående!"

"Vilket berg pratar du om?" frågade Argeir från sin plats bak i vagnen.

"Det går inte att se just nu, men när dimman lättar så kommer ni att få se. De flesta av det gamla folkets städer låg vid foten av berg, och jag antar att det blev en naturlig mötesplats mellan dem och kolonisatörerna när folk först kom hit från Erborien, så många av de städer som finns nu växte upp runt dem. Jag vet inte varför de var så förtjusta i berg, men jag antar att det måste varit utsikten." Ergond skrattade till och tillade, "Ni kommer att förstå när vi kommer dit!"

Resten av färden gick utan större problem. Några timmar senare sprack molntäcket upp. Vinden blåste fortfarande friskt och förde med sig en fläkt av havsdoft som antydde att de närmade sig havet igen. Regin lät tankarna vandra och såg framför sig ett fantastiskt torg med tiotusentals åskådare, där han själv stod högt uppe på ett gigantiskt podium och ekade ut sitt budskap till en hänförd folkmassa. Han höll fortfarande tanken i huvudet när han till slut slumrade in av vagnens stillsamma vaggande och det långsamt tilltagande kvällsmörkret.

Kapitel 3

Nynn, staden vid berget

Regin vaknade med ett ryck ur sin drömlika slummer. Det tog några ögonblick innan han kom till sans nog för att inse att han fortfarande satt, eller snarare halvlåg, på kuskbocken. Ergond satt fortfarande vid hans sida, med uppmärksamheten riktad mot någonting längre fram längs vägen. När Regin vände blicken framåt såg han silhuetten av en jättelik stenmur höja sig över den omgivande klippterrängen. I det svaga månskenet lade han märke till en stor port i muren där vägen slutade ett tjugotal meter längre fram. På murens krön reste sig dessutom en stor tornbyggnad. Man kunde ana rörelser där och det tycktes vara dit Ergonds uppmärksamhet var riktad. Runt omkring sig tyckte han sig dessutom höra ett brusande ljud, som av en närliggande flod.

"Jag är Ergond, bonde från Byn, och är här för att sälja öl till värdshusen i staden. Mina färdkamrater är goda män från Erborien!" ropade Ergond plötsligt som om han besvarat en nyligen ställd fråga. "Varför är porten redan stängd? Det är väl inte sed att stänga stadens portar på ett par timmar ännu?"

"Order från befälhavaren," svarade en röst från murkrönet intill tornbyggnaden. "Det har gått rykten om oroligheter i skogarna norröver, så för tills vidare hålls portarna stängda när det inte är någon trafik. Vänta så ska jag släppa in er."

Ergond lät vagnen sakta rulla fram till porten medan ljudet av metall mot metall hördes inifrån. Nu lade Regin även märke till en vallgrav som löpte utmed muren. "Oroligheter!" tänkte han och kände en rysning längs ryggraden. Plötsligt kändes skogarna långt mer osäkra än tidigare. "Först mystiska spår i skogen, sedan rövare, och nu 'oroligheter'." Han undrade för sig själv vad det ordet egentligen syftade på.

När de rullade upp på vindbryggan öppnades porten lagom för att låta den lilla vagnen passera. Så snart de var igenom stängdes den och ljudet av stora bommar som lades på plats hördes bakom dem.

Väl inne såg de att de befann sig på en bred stenlagd gata kantad på båda sidor av stora flervåningshus, de flesta i sten. De tycktes vara handelsbodar och hantverkshus, alla stängda för kvällen. Längre fram lyste det dock i fönstren på en del av husen och från ett av dem hördes grova skratt och skrål genom den öppna dörren. Regin antog att det måste vara ett värdshus.

En vakt gick fram till dem och synade dem hastigt. Han var klädd i ett lätt ringbrynjeharnesk och en rund hjälm, som dolde hans kinder och näsa men i övrigt lämnade ansiktet synligt. I bältet hängde ett långt brett svärd och på hans rygg satt en rund sköld med järnbeslag. Det hela gav ett påtagligt militäriskt intryck som fick oroligheterna i skogen att kännas obehagligt närvarande. Vakten verkade ha lagt märke till deras intresse för ljuden längre fram på gatan och innan de hann säga något sade han, “Jag skulle inte ta in på Storgalten om jag var ni. Det besöks mest av sjömän och busar. Har ni råd så rekommenderar jag något av värdshusen innanför den andra ringen. Gyldenskalden är ett hyfsat ställe, eller rentav Gyllene huset om era pengapungar är stinna. De ligger båda inte mer än något kvarter från Stortorget. Det är bara att följa Storgatan så kan ni knappast missa dem.”

“Tackar för omtanken,” sade Regin och tog plötsligt initiativet. “Vad är det egentligen för oroligheter ni talar om?”

“Jag vet tyvärr inte så mycket själv. Vi fick order om att skärpa vaksamheten och stänga portarna tidigare under eftermiddagen, men det händer ibland. Det går alltid rykten om allt möjligt och för det mesta är de falska. Bakom stadens murar är ni dock definitivt säkra. Och skulle det verkligen vara något så kommer ni att få höra det innan ni hinner ge er av igen. Oroa er inte för det!”

Regin nöjde sig motvilligt med svaret och de tackade vakten återigen för hans vänlighet. Sedan började de långsamt rulla längs med gatan. Utanför huset vakten hade kallat Storgalten syntes ett fåtal män som mycket riktigt förde tanken till råa busar snarare än beskedliga gäster. De rullade vidare medan männens blickar följde dem intresserat.

Trots att det redan hunnit mörkna gjorde staden ett imponerande intryck. Höjde man blicken över hustaken kunde man på höger sida se skuggan av ett bergsmassiv torna upp sig likt en vakande jätte. Så småningon vek gatan de färdades på av, upp mot berget i långsamt slingrande serpentiner, elegant avpassade att löpa genom de inre murarna i stadens försvarsverk som löpte i ringar runt staden i flera lager. Trots att mörkret fallit förekom fortfarande en del liv och rörelse här och var i staden, speciellt längs de större gatorna, som var försedda med lyktbelysning. När de blickade ner åt andra hållet kunde de se ljusen breda ut sig som en väv ända ner mot hamnen och murarna som vette mot havet. I hamnen kunde man ana konturerna av stora skepp som låg för ankar, fast de på det stora avståndet mer verkade som små leksaker i en miniatyrhamn.

Det vackraste var dock havet, vars vågor glittrade trolskt i månskenet när de slog mot hundratals klippor och kobbar i skärgården som omgav staden, samtidigt som månen lyste upp de moln som i stadig lunk vandrade över himlen drivna av havets friska bris. En bris som även nådde Regin och Argeir där de rullade högre och högre upp längs den allt mer lutande bergssluttningen.

Trots att Nynn var en riktigt stor stad gjorde scenariot ändå Regin påmind om hans egen hemtrakt i Njordabergen i norra Lotrike, med små byar insprängda i bergssluttningarna. Det gav honom en plötslig känsla av hemlängtan, och en påminnelse om att han kanske aldrig skulle återvända dit, iallafall inte på mycket länge.

"Var ska jag släppa av er någonstans?" Ergonds fråga bröt den magiska stämningen och förde Regin tillbaka till verkligheten.

"Jag tror vi följer vaktens råd och tar in på den där Gyldenskalden," svarade Regin. Hittar du dit?"

"Jodå, det är inte första gången jag är här, så det ska inte vara något problem. Vi passerar det alldeles strax."

"Gott!" sade Regin och vände sig mot Argeir, som för att få en bekräftelse av vad han just beslutat. Argeir verkade dock inte ens ha uppmärksammat konversationen, utan satt och rengjorde sin flöjt minutiöst med en uppsättning specialverktyg, som nästan verkade vara medvetet tillverkade för att se dyrbara ut snarare än effektiva.

Väl framme vid Gyldenskalden tackade de Ergond för hjälpen och klev ur vagnen. Ergond i sin tur tackade dem för hjälpen med vagnen och rullade sedan vidare längs gatan i maklig takt.

Värdshusets entré hade stora dubbeldörrar som stod på vid gavel och släppte ut ett ljudligt sorl från den rökiga salen innanför. Vid sidan av ena dörren stod en utkastare och betraktade dem med en bister min. Han var klädd i en vackert broderad klädsel i svart och djupblått, som förde tankarna till något slags uniform. När de passerade honom synade han dem kritiskt men gjorde ingen ansats att försöka stoppa dem.

Salen de kom in i var till bristningsgränsen fylld med folk. De flesta såg relativt välbärgade ut och var troligtvis allt från handelsmän och borgare till adel. Några verkade till och med ha personliga livvakter vid sin sida, vilket dock inte verkade behövas, för även om värdshuset var fullpackat så var stämningan ändå relativt lugn. Trött och sliten efter den regninga vandringen längs den dåligt underhållna vägen från Byn, var dock Regin inte speciellt intresserad av gästerna, utan ville mest komma ur sina smutsiga, fortfarande fuktiga kläder och få sig ett bad och en god natts sömn. Resolut började han därför pressa sig fram genom folkmassan i riktning mot bardisken. Argeir, som hade stoppat undan flöjten igen, följde utan att tveka efter honom.

Efter att ha knuffats omkring en del i trängseln lyckades de till slut få värdens uppmärksamhet där han stod och febrilt serverade de många gästerna av husets stora urval av drycker. Han var en ganska rund man i övre medelåldern, med en godmodig uppsyn och såg ut ungefär som Regin föreställde sig att värdshusvärdar borde se ut. Han verkade dessutom vara den ende av personalen som inte var klädd i den blåsvarta uniformsliknande klädseln.

Efter en del försök att överrösta salens massiva sorl lyckades de till slut göra sig hörda och fick varsin rumsnyckel samt anvisningar om var rummen fanns. Därefter lämnade de den fullpackade salen bakom sig via den dörr värden pekat ut och hittade, efter en stunds letande, dörren till sitt rum på övervåningen. Regin hade valt ut ett dubbelrum utan onödig lyx, men det såg ändå ut att kosta en stadig slant.

"Kan inte vara billigt det här," kommenterade Argeir. "Hur många silverstycken tar de egentligen för ett sådant här rum?"

"Inte mer än vi har råd med. Vi ska ändå inte stanna här speciellt länge om allt faller ut väl. Men nu är det dags att komma ur de här kläderna. Jag beställde varsitt bad åt oss med. Det kan vi behöva efter dagens strapatser. Sedan bör vi nog se till att komma i säng, för vi har mycket som behöver göras imorgon," sade Regin och lastade av sig sin packning vid foten av den ena sängen.

Det dröjde inte länge innan det sedan knackade på dörren och en tjänsteflicka i blåsvart klädsel dök upp för att visa dem till deras bad. Därefter tog hon hand om deras smutsiga kläder och lämnade dem ensamma. Regin såg noggrannt till att påde pengapung och nyckel till rummet förvarades inom räckhåll vid badkaret.

Efter att ha badat och fräshat upp sig, bortsett från att Regins hår och skägg tycktes vara av naturen tovigt och vilt och motsätta sig alla försök att ordna till det, återvände de till sina rum och somnade sedan nästan omedelbart på de mjuka sängarna.

När Regin vaknade nästa morgon hade det sedan länge ljusnat. Argeir syntes inte till, men hans kappa låg fortfarande i en hög på golvet, så Regin antog att han inte var långt borta. Bredvid ytterplaggen låg deras övriga kläder, nytvättade och prydligt hopvikta, vilket förvånade honom en aning. Han insåg att han måste ha sovit rejält hårt och inte alls märkt när deras tvätt återlämnats, speciellt som han var helt säker på att han låst dörren til rummet innan de somnade.

"Tur att någon sover lätt iallafall," konstaterade han och började göra sig i ordning för att gå ner till stora salen. Medan han gick ner för trappan drog han sig till minnes det stora torget Ergond nämnde under vagnsfärden och tänkte för sig själv att det kanske inte gjorde något om de blev kvar här några dagar trots allt. Speciellt inte som han kände sig rejält stel i hela kroppen efter gårdagens vandring. Bara folket här inte var lika hysteriska som i Byn. Han märkte, lätt förvånad, att han ryste till vid tanken på hur det hade gått där.

Nere i salen var det en hel del liv och rörelse. Inte alls lika fullpackat som när de anlände, men både servitriser och servitörer skyndade fram och tillbaka med beställningar till det trettiotal gäster som antingen höll på att avsluta en sen frukost, eller just var i färd med att påbörja en tidig lunch.

Den stora salen med sina stadiga stenvalv utgjorde en skarp kontrast mot de grovt tillyxade stockväggarna i värdshuset i Byn och gav ett intryck av att värdshuset mycket väl kunde ha stått här en bra bit längre än de femhundra år som gått sedan kolonisationen. Längst bort i rummet, framför en av de tre murade eldstäderna i salens lediga hörn, fann han Argeir inbegripen i en livlig diskussion med en fårad man i tåliga vildmarkskläder.

"Märkligt nog är det. Märkligt nog. Har aldrig sett nå't liknande förr!" utbrast mannen med en guttural stämma när Regin närmade sig deras bord. Det var svårt att avgöra riktigt vad det var för en dialekt. Den påminde Regin om en variant av låglandsdialekterna från hans hemtrakter, fast mer uttänjd, liksom segare, som om han hade svårt att få orden att rulla den där sista lilla biten över tungan.

"Vad är det som är så märkligt?" sade Regin för att få deras uppmärksamhet.

"Ah! Där är du ju!" sade Argeir med ett leende innan mannen hann svara. "Jag trodde du skulle sova bort hela förmiddagen! Det här är Greimvald. Han är jägare och känner till trakten väl. Han har intressant nog en del att säga om de där oroligheterna vi hörde om igår." Argeir såg märkbart nöjd ut med sig själv, något som Regin dock tycktes ignorera.

"God morgon, Regin var namnet," sade han istället och slog sig ner vid bordet. "Nå, vad är det egentligen för rykten, och finns det någon grund för dem?"

"Jo det ska ni få höra," sade Greimvald långsamt, som om han smakade på vokalerna i varje ord innan han gick vidare till nästa. "Som jag just sade till Argeir här så var jag ute och jagade i skogen längs Gedjerofloden för några dagar sedan, när det utan förvarning började mullra i självaste marken. Jag har aldrig varit med om något liknande förut, så jag vet inte riktigt hur jag ska beskriva det. Det lät ungefär som om man plötsligt satt en jättelik boskapshjord i sken. Men det var bara början det! Sedan lät det som om alla Khazrams krigshärar drabbade samman på samma gång. Sanna mina ord! Jag bara stod där medan det kokade i skogen framför mig. Kunde inte röra mig. Jag har aldrig varit så rädd i hela mitt liv!"

Greimvald tystnade ett ögonblick och sträckte sig med darrande hand efter sitt stop. Han verkade gå igenom händelserna för sitt inre, med blicken fokuserad på någonting långt bortom värdshusets väggar.

"Sedan var det över. Som om ingenting hade hänt! I ett bra tag stod jag bara där och lyssnade, men inte ett ljud av striden hördes mer. Det enda som märktes var ett väldigt rökmoln som långsamt steg mot himlen. Jag borde ha lämnat platsen så fort benen bar mig, men jag kunde inte förmå mig att gå utan att ha fått en liten skymt av vad det var som hade hänt, så jag började sakta smyga framåt. Använde mig av allt jag någonsin lärt mig om hur man undgår att höras och synas. Till slut kom jag då fram till platsen. Röken var tjock som tjära och det var svårt att se var man gick. Det var då jag fick syn på den. Besten!" Greimvald tystnade ett ögonblick och liksom smakade på ordet han just sagt.

"Den var död förstås. Annars hade jag inte varit här idag, men det var svårt att se exakt hur den såg ut för röken gjorde så ögonen rann i floder och jag vågade mig inte helt nära, trots att den verkade död. Men jag såg att den hade stora horn och såg helt grotesk ut. Förvriden! Såg ut som om den kunde varit hämtad direkt från någon av Margors ondskefulla arméer."

"Margor?" avbröt Argeir honom.

"Dödsguden," sade Regin kort, utan att ta blicken från jägaren. "Fortsätt!"

"Jag såg andra också. En del såg ut som människor. Fast ändå inte. Någonting var fel med dem. Det gick inte att säga riktigt vad, men jag kände det i hela kroppen! Men då hade jag fått nog. Jag sprang så länge benen bar mig, raka vägen till Nynn. Det var för tre dagar sedan nu. Tror nog röken syntes nästan ända till Nynn, för när jag kom fram var portarna stängda. Det verkade dock som om vakterna inte hade någon aning om varför, för när jag talade om för dem vad jag sett verkade de knappt tro mig, som om jag skulle vara något slags vandrande lögnare!"

Greimvald fick något uppretat i blicken och Regin var inte längre säker på om han darrade av skräck eller av ilska nu. Regin och Argeir blev sittande i tankfull tystnad och betraktade ömsom varandra, ömsom Greimvald, ända tills Argeir till slut bröt tystnaden.

"Jag skulle nog kunna tänka mig att dröja mig kvar här några dagar trots allt," sade han långsamt. "Så skulle du kunna göra en så'n där predikan kanske? Verkar vara en jättebra idé tycker jag!"

"Hmm, ja det kanske vore det när allt kommer omkring," sade Regin och kände diskret på sina stela leder. "Men jag undrar verkligen vilka det var som stred. Det känns som om det är någonting som inte riktigt stämmer. Jag tvivlar inte på vad du såg ute i skogen Greimvald, men om någon av Smyrns arméer kämpade mot en armé med förvridna behornade bestar och människor som inte är människor, så borde det vara omöjligt att inte något endaste rykte läckt ut om det till folket i staden. Och vilken främmande makt skulle vilja ha sådana monster i sin tjänst? Det borde vara orimligt att anta att något av grannländerna Lebendien eller Ronodarien hade sådana i sin tjänst tycker man. Sådana arméer är i stort sett omöjliga att bygga upp utan att en viss ryktesspridning sker även i dessa länder. Det är trots allt vanligt folk som bor där med, och de lär knappast uppskatta att behornade monster finns i de arméer som ska se till landets säkerhet. Så var kommer de ifrån egentligen?”

Argeir betraktade intresserat Regin medan han talade. Han hade insett att Regin i och för sig var van vid att klara sig i vildmarken, men i övrigt antagit att han mest ägnat sig åt sin guds läror och hur man predikade om dessa. Nu visade han återigen andra sidor hos sig som Argeir inte väntat sig att se. Regin verkade kunna uttala sig med auktoritet om nästan vad som helst, till skillnad från Argeir, som ändå betraktade sig som relativt lärd han med. Han undrade nyfiket vad Regin skulle visa sig besitta för andra färdigheter längre fram.

“Politik är inte min starka sida,” svarade Greimvald avfärdande. “Men så mycket kan jag säga att vad jag såg där ute skulle ingen kung någonsin vilja ha i sin tjänst! De var ondskefulla i hela sin uppenbarelse! Jag får fortfarande stora skälvan när jag tänker på dem, trots att vi är säkra här bakom stadens murar.”

“Om vi nu är det,” tänkte Regin för sig själv, men sade ingenting.

“Om det inte vore för att det har stått övergivet så länge någon kan minnas, så är det nästan så man skulle kunna tro att tornet på brända slätten skulle kunna ha någonting med saken att göra,” sade Greimvald plötsligt.

“Vad menar du?” sade Argeir och lät plötsligt väldigt intresserad.

“Jo, mitt i skogen, i närheten av Kergantoppen som delar Gedjerofloden i två i någon mil av dess sträckning, ligger brända slätten. I dess mitt står resterna av ett mäktigt vakttorn. Det har varit övergivet så länge någon kan minnas, men det sägs att det någon gång för länge sedan skedde ondskefulla saker där. Folk undviker slätten än i dag, för det sägs att något slags ondska fortfarande finns kvar där och att det är därför ingenting tycks vilja växa på slätten. Men frågar du mig så är det bara vidskepliga rykten.” Greimvald försökte låta avfärdande på rösten, men såg snarare ut som någon som hade sett så mycket att han inte riktigt visste vad han skulle tro på längre. “Nå, vad vet jag? De där sakerna går över mitt förstånd,” sade han till sist och ryckte på axlarna. “Men jag lär iallafall inte ge mej ut i skogarna igen på ett bra tag nu.”

“Låter klokt,” sade Regin. “Det var förresten en helt annan sak som slog mig. Gedjerofloden låter som ett rätt udda namn för en flod. Namnet klingar rätt annorlunda än övriga namn i trakten. Har du, som kommer härifrån, någon aning om hur den floden egentligen fått sitt namn?”

“Ja du,” sade Greimvald eftertänksamt. “Historia är inte heller en av mina starka sidor är jag rädd, men jag har bestämt för mig att Nynn inte hette så före kolonisationen. Tror de gamla kallade den något i stil med ’Gedjer’ eller så. Många av de namn som fanns då föll nog inte i god jord när vi kom hit över havet och ställde och styrde. Kan inte ha varit lätt för de gamla folken. Nå, det tycks i alla fall som att floden fick behålla sitt gamla namn. Men det är nog allt jag vet om det tyvärr."

"Det var det jag misstänkte, trots allt," sade Regin eftertänksamt. Det har varit mycket intressant att höra vad du hade att säga Greimvald. Förhoppningsvis får vi möjlighet att ta oss en titt på de där platserna senare."

Argeir tappade nästan bokstavligt talat hakan. Han insåg med skräckblandad förtjusning att Regin verkligen tycktes ha för avsikt att undersöka platserna Greimvald talat om. Han lyssnade intresserat när Greimvald sedan beskrev i detalj hur man hittade dit, samtidigt som han inte kunde låta bli att undra om Regin kommit fram till att det där oraklets spådomar hade någonting med de här platserna att göra. Regin hade dock verkat förtegen om vad oraklet egentligen hade sagt, så Argeir beslöt sig för att hålla sina funderingar för sig själv tills vidare.

"Utmärkt," sade Regin till slut. "Nu ska vi nog kunna hitta dit. Om du ursäktar oss så måste vi nog tyvärr lämna dig nu, för vi har en hel del saker att ta itu med i staden, men det var både trevligt och intressant att få tala med dig Greimvald." Regin reste sig upp och Argeir följde honom tveksamt med en uppskattande nick åt jägaren. Han återgäldade hälsningen och återgick därefter tankfullt till sitt stop och sin numera kallnade gröt.

Regin köpte lite frukt av värden i förbifarten, medan han hörde sig för om var man kunde hitta kartmakare och vapensmeder i staden. Sedan gick de till sitt rum för att hämta sina ytterplagg.

"Vad tror du egentligen om Greimvalds historia?" sade Argeir när de kommit utom hörhåll från salen.

"Han är ingen lögnare iallafall. Så mycket är jag säker på. Han var ordentligt skärrad av vad han trodde sig se därute, men vad det egentligen var som hände är det nog ingen ide att spekulera om just nu. Vi kan lika gärna se till att göra vad vi planerat i staden så länge." svarade Regin och hängde på sig sin ytterrock.

Ganska snart var de ute på Storgatan, som nu myllrade av aktivitet. Längs hela gatans sträckning fanns mängder av stånd uppställda där allt från frukt och kött, till pälsar och vapen fanns till försäljning. Hattmakare, korgflätare, remsnidare och ljusstöpare. Krukmakare och klensmeder. Skräddare, parfymörer och vinhandlare. Alla var de ivriga att visa förbipasserande vad de hade att erbjuda. Allt tycktes finnas till försäljning längs stadens gator. Vid ett stånd ställde till och med en rustmästare ut några av sina dyrbara varor. I övrigt var gatan näst intill ett hav av människor som endast bröts av av enstaka vagnar som stod likt klippor i en strid flod och pressade sig mot den aldrig sinande strömmen av huvuden. Regin höll hårt om sin pengapung medan de pressade sig fram längs gatan.

En god stund vandrade de längs den myllrande huvudgatan, tills Regin till slut vek av in på något mindre trafikerade gator. Fortfarande var husen i regel byggda i sten och ofta minst två våningar höga. Gatorna blev gradvis smalare och bortsett från att hela staden var byggd i terrasser längs bergets sluttning, så påminde staden här Regin en hel del om städerna i hans hemtrakter. Det var tydligt att staden byggts av folk med samma ursprung, även om den här staden grundades många århundraden efter de flesta större städer i Erborien.

Regin fortsatte med bestämda steg längs gatorna med Argeir i släptåg. Så småningom blev husen enklare, och allt oftare byggda i trä. Bara enstaka människor syntes nu till och gatorna vilade i ett halvdunkel trots att solen stod högt på himlen.

“Är du säker på att det här är rätt väg?” frågade Argeir till slut med ett skeptiskt tonfall.

“Hm, jag trodde det. Fast det här ser inte direkt ut som några köpmanskvarter,” svarade Regin tankfullt. “Vad tror du själv? Visst var det den här vägen värden menade?”

“Ingen aning,” svarade Argeir. “Jag tänkte visst på annat. Trodde du hade koll på vart vi var på väg.”

“Men du kan väl inte förlita dig på att andra har koll på allting hela tiden?” sade Regin lite lätt uppretat. “Vad var det du gick och funderade på som var så viktigt?”

“Eh, visor...” sade Argeir försiktigt.

“Visor! Jösses människa! Varför går du och dagdrömmer om visor när vi försöker hitta rätt i en främmande storstad?”

“Tänkte bara att kvällen skulle kunna ge...” Argeir avbröt sig fundersamt mitt i meningen och fortsatte sedan; “Men kan vi inte lika gärna köpa kartor där framme istället?” Regin följde hans blick och fick syn på ett ensamt stenhus längre fram längs gatan. Det hade en vackert ornamenterad fasad som bröt av mot de enkla trähusen det var inklämt mellan. Över porten hängde en skylt där det stod, “Djelars handelshus. Köper & säljer böcker, kartor & örter.”

“Ja nu när vi ändå gått vilse kan vi väl lika gärna kolla vad de har,” sade Regin med en axelryckning.

Porten visade sig stå på glänt, så Regin öppnade den och klev försiktigt in. De kom in i en kort hall som mynnade i en stor sal med sirligt utsmyckade stenvalv ovanför de många hyllorna, som stod utspridda i vad som kanske bäst kan beskrivas som en medvetet planerad röra. Vid en första anblick såg hyllorna bara ut att vara ställda huller om buller, men när man tittade närmare såg det ut att finnas något slags system i det hela. Hyllorna dignade med böcker, skriftrullar, burkar och flaskor med oläsliga etiketter, samt växter som hängde med sina långa rankor överallt.

Medan de såg sig omkring klev en man in i rummet genom en sidodörr. Han var av medellängd och klädd i en vacker färgrik dräkt av ovanligt snitt.

När han såg gästerna mötte han deras blickar med ett leende och gick dem till mötes. Han hade ett vackert, nästan tidlöst ansikte, men ändå utan några speciellt utmärkande drag. Det var ett sådant ansikte som var lätt att glömma exakt hur det såg ut.

“Välkomna till min enkla boning, mitt namn är Djelar,” sade han artigt och gjorde en antydan till en bugning. “Söker ni någonting speciellt?”

“En bra karta över Smyrn. Gärna en som visar de angränsande länderna med om du har det,” svarade Regin.

“Ah, inget mer? Det är lätt ordnat,” sade Djelar och vandrade iväg längs virrvarret av hyllor.

“Rätt udda ställe att ha ett handelshus på,” kommenterade Argeir medan de följde efter honom. “Är det inte svårt att få kunder så här avsides?”

“Ni hittade ju hit, eller hur?” svarade Djelar avfärdande och stannade till vid en rad omärkta skriftrullar. “Nu ska vi se. Här har vi en som jag tror kan passa er,” sade han och rullade upp en rejält stor karta som han räckte till Regin. Den tycktes ha varit med om en hel del, för den hade både revor och märken av ölstop här och där, men ingenting tycktes ha gått förlorat och den visade en förvånansvärd detaljrikedom. Regin fick något lyriskt i blicken när han såg kartan. “Ja just något sådant var vi nog ute efter,” sade han och började detaljstudera den.

Medan han gjorde det vände sig Djelar mot Argeir. “Var det något mer ni var intresserade av?”

“Vad har du egentligen att erbjuda annars då?” frågade Argeir.

Istället för att svara mötte han Argeirs blick med en analyserande min. Han blev stående så utan att säga någonting tills Argeir började känna sig märkligt obehaglig till mods, men han kunde av någon anledning inte förmå sig att bryta ögonkontakten. Regin stod fortfarande och studerade kartan och verkade inte ha märkt någonting.

Till slut log Djelar vänligt och sade “Jag ska ge dig ett lite annorlunda erbjudande. Jag ser på era kläder att ni redan har rest långt och ni verkar ha en god bit kvar att färdas. På resande fot i okända trakter kan det vara klokt att bära ett sådant här.” Argeir lyckades till slut förmå sig att bryta ögonkontakten och såg nu att Djelar höll ett litet smycke i sin ena hand. “Det symboliserar freds och broderskapsguden Haufar och sägs kunna bringa tur i farans stund.” Det låg någonting övertygande i hans röst som fick det att kännas märkligt rätt att ta erbjudandet, trots att just detta gjorde Argeir en aning misstänksam. Djelar tycktes märka Argeirs tvekan och tillade mjukt, “Lita på mig, den kan ha större betydelse än man tror.”

“Men varför vill du ge mig just det här erbjudandet egentligen?” frågade Argeir misstänksamt.

“För att vi är mer lika än du anar,” svarade Djelar med ett mystiskt leende.

Först stirrade Argeir bara oförstående på honom, men så spred sig plötsligt ett igenkännande leende även på hans läppar.

“Japp! Den här kartan blir bra,” sade Regin plötsligt, i full färd med att rulla ihop den. “Men jag kan bara ge tio silverstycken för den. Den är trots allt väldigt sliten, så den lär inte hålla för evigt.”

“Hm, låt gå för det,” sade Djelar, redan vänd mot Regin.

“En fråga av ren nyfikenhet bara,” fortsatte Regin medan han betalade för kartan. “Varför alla dessa växter? Vad ska de vara bra för?”

“Det är sällsynta örtväxter. Vissa av mina kunder har mycket speciella önskemål och en del växter förlorar sin kraft om de inte hålls absolut färska.” Regin såg fundersam ut, men nöjde sig med det svaret. “Nå, nu har vi nog vad vi behöver för ögonblicket,” sade han istället. “Bortsett från en liten detalj. Vi tycks ha kommit lite på avvägar, så det vore bra om vi kunde få en vägbeskrivning till Stortorget härifrån.”

“Javisst, det är enkelt,” sade Djelar och började förklara för Regin. Under tiden stod Argeir tyst i sina egna tankar. Hans ena hand kramade hårt om ett litet underligt format silversmycke.

Det dröjde inte länge innan de var ute på gatan igen. Regin tog täten och Argeir följde honom tveksamt, fortfarande grubblandes. De halvdunkla gatorna utgjorde en skarp kontrast mot Djelars märkliga hus och fick hela situationen att kännas lite lätt overklig. Argeir försökte skaka av sig känslan och ökade takten för att hinna ikapp Regin.

“Konstig typ,” sade Regin när Argeir hann ifatt honom. “Hur kan han egentligen försörja sig? Det var ju inte en enda kund där förutom oss, och allt vi köpte var en sliten karta för några silverstycken.”

“Det såg iallafall inte direkt ut att gå någon nöd på honom,” sade Argeir oengagerat.

“Nåväl, nu har vi iallafall en karta. Nu ska vi bara fixa resten av sakerna vi behöver.”

De fortsatte i rask takt den väg Djelar beskrivit, och kom så till slut fram till set stora torget. Det var precis lika storslaget som Ergond beskrivit det. Från den väg de kom in till torget kunde de se ner längs bergets sluttning, och såg för första gången i dagsljus staden och hamnen i all sin prakt. Ståtliga havsgående fartyg och kraftfulla krigsskepp stod för ankar i hamnen. Solen glittrade mot hustaken och de många murarna och tornen hos stadens försvarsverk. Vid hamnens mynning vajade stadens stolta flaggor, som visade en fregatt under en silverstrålande stjärna. Även vid stadens finare hus vajade flaggor med vad Regin förmodade var handelshusens heraldiska symboler.

Torget i sig var även det mäktigt att skåda, med vackra sirligt utformade marmorbyggnader som kantade den öppna platsen, där tusentals människor myllrade bland försäljare och underhållare. Längst bort, på den sida som vette mot berget, hade en väldig stenkonstruktion huggits ut direkt ur klippan. Högst upp kröntes den av en talarstol som såg ut att kunna rymma dussintals människor.

“Här ska vi nog kunna hitta vad vi behöver!” sade Regin nöjt och fortsatte in i folkhavet, tätt följd av Argeir. De inhandlade både kängor och svärd till Argeir och diverse utrustning som skulle kunna komma till nytta när de så småningom fortsatte vandringen. Bland annat rep, fältproviant, lyktor och filtar. Dessutom tog de en ordentlig tur bland allt annat som fanns att se på torget. När de slutligen började dra sig tillbaka mot värdshuset hade det redan börjat skymma.

Samma utkastare som föregående kväll stod vid Gyldenskaldens dörrar när de kom fram. Han såg fortfarande lika bister ut, men Argeir tyckte sig trots det ana en igenkännande nickning när de passerade honom. Efter att ha lastat in utrustningen på rummet föreslog Argeir att de skulle gå ner till stora salen och få sig något till livs. Regin samtyckte och snart fann de sig sittandes invid en av eldstäderna i ett av salens hörn med varsin saftig stek och ett ordentligt stop öl framför sig. Regin hade dessutom, till Argeirs förvåning, plockat fram en vacker träpipa som han satt och stoppade medan han betraktade folket runt omkring sig. Det var inte lika mycket folk som föregående kväll, men personalen verkade ändå ha fullt upp. Längs en av väggarna hade en upphöjd plats förberetts där några spelmän och gycklare gjorde sig redo för något slags framträdande. I övrigt var där ungefär samma blandning av gäster som föregående kväll. De såg förhållandevis välbärgade ut att döma av deras klädsel. De enda som bar något enklare kläder, förutom Regin och Argeir, var Greimvald som satt och samtalade med en kvinna med långt svart hår, iklädd en mörklila sammetsdräkt med dyrbara broderier, samt några resenärer som såg ut som om de just anlänt där de satt i sina slitna läderharnesk och leriga mantlar. Från deras bälten hängde långa svärd som fick Argeir att tänka på vad de hade inhandlat till sig själva under dagen. Han hade hittat ett relativt kort, men ändå respektingivande svärd. Vapenhandlaren hade sagt att det var ett mycket välbalanserat svärd, vilket lät bra, även om Argeir inte hade någon aning om hur ett normalbalanserat svärd egentligen borde kännas. Hursomhelst gjorde det honom något lugnare inför tanken på avfärd, trots att han insåg att det knappast skulle göra någon skillnad om de skulle konfronteras med bestarna som Greimvald sett i skogen.

Medan han funderade på detta såg han att den svarthåriga kvinnan nu satt ensam vid sitt bord. Greimvald fann han istället tillsammans med en rundnätt man och hans två livvakter. Argeir misstänkte att han fortfarande var i färd med att berätta sin historia, för männen lyssnade mycket uppmärksamt när han talade.

Argeir vände sig mot Regin igen och började småprata om planerna för den närmaste tiden samtidigt som han högg in på maten.

"Så vad är planerna för den närmaste tiden nu? Stannar vi några dagar tills vi vet mer om vad som hände i skogen?"

"Egentligen skulle jag helst komma iväg så snart som möjligt, speciellt med tanke på att vi fortfarande inte alls vet om Soghars män har anlänt på Takéa ännu. Det innebär ett risktagande att vänta för länge. Tyvärr är det nog så att mitt misslyckade försök till predikan i Byn gör att det bara är en tidsfråga innan de får upp spåret på oss, om de inte redan är här. Men trots det har vi nog inget annat val än att vänta ett par, tre dagar och försöka få mer information om händelsen i skogen. Det skulle ju inte vara bättre att bli slaktade av bestar i skogen än av Soghars män."

"Du lyckas verkligen göra mig väl till mods när du pratar sådär," sade Argeir ironiskt.

"Jaså där är ni," hördes plötsligt Greimvalds gutturala stämma. "Hittade ni vad ni sökte i staden?" fortsatte han och slog sig ner på en av de lediga stolarna.

"Jodå," sade Regin och tog tillfället i akt. "Nu är det bara en sak vi undrar."

"Och vad kan det vara?" sade Greimvald nyfiket.

"Jag hörde att det ska finnas speciella platser där man kan hålla tal inför folket och undrar om det finns någon möjlighet för oss att utnyttja dem, och hur man isåfall går tillväga."

"Det är faktiskt lättare än man skulle kunna tro," sade Greimvald uppmuntrande. "Stortorget är i och för sig uteslutet att hålla tal på om man inte har speciellt tillstånd från XXX, men på XXX-torget får i princip vem som helst tala. Folk som passerar brukar stanna till där för att höra om någon har något intressant att säga. Det är lite av en nöjesgrej, ungefär som andra samlas på arenorna för att se kamp på liv och död istället. Det har faktiskt hänt att det har samlats riktigt många människor där."

"Det låter ju utmärkt!" sade Regin entusiastiskt. "Det här verkar ju lösa sig smidigare än man vågade hoppas." Argeir fick något fundersamt i blicken när han sade det. Hans hand sökte sig tankspritt till flöjten som satt fästad vid bältet. När han vidrörde den lade han märke till spelmännen och gycklarna som just var på väg att bli färdiga med sina förberedelser.

"Vad är det för något du tänkte hålla tal om egentligen?" frågade Greimvald, men hann inte få något svar innan en av spelmännen med en trumpetstöt annonserade ut att uppträdandet just hade börjat.

Kort därefter, utan förvarning, kastade sig en kvinna upp från scenkanten med en halsbrytande volt och landade mitt på scenen. Utan att man såg riktigt hur, fick hon fram en rad bollar som spred sig i en båge mellan hennes händer. Hon jonglerade med allt fler bollar i en rasande takt i olika komplicerade mönster medan en mörkhyad man i pipskägg och en lustigt formad hatt, som av virat tyg, började tända facklor som stod i ett ställ vid scenkanten. Det dröjde inte länge förrän han också började jonglera, fast han gjorde det inte med bollar, utan med facklorna han just tänt. Kvinnan var klädd i en svart kroppsnära dräkt och med lika svart hår uppsatt i en lång svans som piskade vilt när hon rörde sig med lätta dansande steg runt den mörkhyade mannen, med bollarna fortfarande i full rörelse. Efter ett tag började de väva samman sina mönster, och snart hade de båda en blandning av bollar och facklor i rörelse. Regin hade svårt att se vems händer som rörde vid vilka bollar och facklor när de dansade tillsammans över scenen i vild karriär. Efter ytterligare ett litet tag började toner från en blandning av flöjter och små stränginstrument ljuda från scenkanten. Ackompanjerade av dessa dansade de två jonglörerna alltmer intensivt över scenen. Nu hade det börjat skymma på allvar ute och facklorna lyste upp salen med ett virrvarr av komplexa eldstreck när de rörde sig fram och tillbaka i takt med rytmerna från instrumenten. Det hela gav ett märkligt, nästan sensuellt intryck. Showen blev gradvis mer och mer komplex allt eftersom den fortskred, ibland med diverse akrobatiska inslag, och gästerna i salen satt i hänförd tystnad och betraktade den.

Efter en god stund saktade de ner tempot en aning. Musiken tystnade och de två jonglörerna drog sig bakåt och lämnade plats åt en man med begynnande grått hår och en intensiv blick. Han stod tyst och betraktade folket i salen en stund, medan ljuset från facklorna bakom honom skapade en nästan magisk stämning när de belyste honom bakifrån och lade hans ansikte halvt i skugga. Gradvis lades bollar och facklor till ro, och när så allt var stilla stämde mannen upp en kraftig mörk röst, ackompanjerad av spröda toner från en harpa någonstans i bakgrunden.

Sången om Granis gyllene hjälm...

När sången till slut tystnade låg salen i ett rökigt halvdunkel, endast upplyst av en av de tre brasorna i salens hörn och två av facklorna som fortfarande var tända på scenen. Regin hade, liksom många av gästerna, tänt sin pipa och satt och puffade på den, bekvämt tillbakalutad mot väggen. Han vände sig till slut mot Argeir för att kommentera framträdandet, men upptäckte till sin förvåning att han inte längre var där.

Knappt hade han börjat se sig om i salen förrän en ensam spröd ton började ljuda från det håll där scenen stod. En enda ton fyllde rummet, och svajade lätt, som buren av en vind som svepte över salen, innan den plötsligt övergick i en nästan hypnotiserande drill, framförd med lätt hand. Det var ljudet av en flöjt.

Plötsligt insåg Regin vem som hade tagit den grånade mannens plats framme på scenen, samtidigt som flöjten bröt ut i en fantastiskt vacker melodi med mäktiga och fantasieggande harmonier. Det var ett rent instrumentalt stycke, men trots det fick man ändå känslan av att svepas iväg över främmande vatten på mäktiga resor och äventyr, som om alla ord ändå fanns där, invävda i melodin på något vis. Regin hade aldrig hört något liknande och satt som förtrollad och lyssnade.

När tonerna från flöjten slutligen klingade ut hade Regin tappat allt begrepp om tid och rum. Han såg sig försiktigt om med en märklig känsla av att just ha vaknat, och såg en sal fylld av hänförda huvuden som hoppades på mer.

Plötsligt dök Argeir upp vid hans sida med ett brett leende. “Kändes bra att äntligen få spela inför folk som uppskattar lite god musik,” sade han medan han satte sig på sin plats. Regin visste inte riktigt vad han skulle säga, så han bara satt och puffade på pipan och betraktade honom i tysthet. Han hade inte riktigt trott att Argeir verkligen var musikant som han sade, men ändå accepterat honom för den han var. Nu visste han inte riktigt vad han skulle tro längre.

“Det där var...otroligt vackert!” utbrast Greimvald till slut. “Var har du lärt dig spela så där?”

“Tja, man har väl haft en duktig läromästare,” sade Argeir med ett lurigt leende. Under tiden vaknade salen långsamt till liv igen. Facklor och brasor tändes runt om dem och folk började prata och ropa efter någonting att dricka.

“Hoppas att jag inte stal föreställningen från dem bara. De såg lite slokörade ut tycker jag,” sade Argeir, men lät nästan lite nöjd på rösten.

“Ingen fara,” sade Greimvald uppmuntrande. “De brukar göra flera uppträdanden, med pauser emellan, så det är nog inte som de blev avskräckta.”

Resten av kvällen förlöpte i samma stil, med öl och muntra samtal varvat med fler uppträdanden av jonglörer, musikanter, svärdslukare och akrobater, men på något vis blev det inte lika magiskt efter Argeirs uppträdande, även om gästerna ändå verkade nöjda och glada. De samtalade även en del med Greimvald om händelsen i skogen, men han hade inte mycket mer att säga än de redan hade hört. Till slut kände de sig både rejält trötta och förfriskade, så de sade god natt till Greimvald och drog sig tillbaka till rummet för att sova.

Den natten dröjde det länge innan Argeir somnade. Det var dock inte kvällens föreställning han hade i tankarna. Han låg och studerade det lilla silversmycket och funderade på vad Djelar hade sagt till honom tidigare under dagen. “För att vi är mer lika än du anar.” Argeir låg och tvekade länge, med tankarna farande genom huvudet, innan han till slut tycktes fatta något slags beslut och hängde smycket runt halsen. Därefter somnade han långsamt, men hans ansikte tycktes fortfarande långtifrån avslappnat.